

LEZENÍ mĚ BAVÍ

Adam Ondra. Kdybychom měli vyjmenovat všechna ocenění, která tenhle pětadvacetiletý kluk z Brna za lezení dostal, neměli bychom už čas na rozhovor s ním. Takže jen namátkou: Adam se stal třikrát mistrem světa v lezení na obtížnost, obdržel nejvyšší ocenění českého olympijského výboru a minulý rok byl v Česku jmenován sportovcem roku. Vylezl nejtěžší cestu na světě, a tím zavedl nový stupeň obtížnosti. Takže já to zkrátím a řeknu, že dnes si budeme povídat s nejlepším horolezcem na světě – tedy aspoň podle mě.

Adame, před pár dny ses vrátil z Chile. Co jsi tam vlastně dělal?

V Chile jsem lezl po skalách, překvapivě (směje se). Závodní sezóna teď není, takže jsem byl na takovém měsíčním výletu – nejprve ve Spojených státech amerických a potom v Chile. V Chile mě zajímala jedna oblast, která se jmenuje Údolí kondorů. Moji známí ze Španělska mi poslali nějaké fotky, které mě velmi zaujaly. Bohužel jsem tam byl jenom týden a nestihl jsem toho moc, ale rozhodně mě to nalákalo na to, abych se tam ještě někdy vrátil, vzal vrtačku do ruky a udělal nějaké nové pěkné cesty. ☺

Co tě baví víc, lézt nebo vytvářet nové cesty?

Baví mě obojí. Když je nějaká cesta už připravená, tak člověk přijde a nemá žádnou práci – nasadí si lezecký úvazek, nacvaká si na něj pár karabin a může lézt. Když jde o tzv. prvovýstup – tedy o novou cestu,

je to samozřejmě větší dobrodružství. Je spousta skal – nebo jejich částí, na které vylézt nejde. Ze země se to ale špatně odhaduje, takže je to vždycky dobrodružství jít tam nahoru a zjistit, jestli ta cesta tam je.

Existuje ideální skála?

Perfektní skála je většinou vysoká, převislá a pevná, takže nevyžaduje moc čištění. Čím je skála pevnější, tím zajímavější je na ni lézt a najít na ní nějakou náročnou cestu.

V Norsku jsi vylezl cestu, kterou jsi nazval Silence. Čím se ti tohle místo nejvíce líbilo?

Pro mě je to místo, které mi ze všech ostatních míst k lezení na světě nejvíc vyrazilo dech. Nejnámější lezecké destinace jsou například Španělsko, Francie, Itálie nebo Rakousko a s ním spojené Alpy. Ale Norsko – tam se jezdilo maximálně rybařit (směje se). Lezecká cesta Silence je v jeskyni, a když jsem ji poprvé uviděl, vyrazilo mi

to dech. Ta skála byla naprosto perfektní. Byl to v podstatě ráj. Mohl jsem si vybrat, kterým směrem chci jít, vzít vrtačku, udělat si ve skále nýty a začít zkoušet najít novou cestu. Ve výsledku se tam pak zrodila i ta vůbec nejtěžší cesta na světě – tedy zatím ☺ – cesta Silence obtížnosti 9C.

Kdo vlastně určuje, že je to ta nejtěžší cesta?

Každá cesta na světě má svou obtížnost. Nejlehčí cesty jsou jedničky, dvojky, trojky – ty byste zvládli určitě všichni. Nejtěžší cesty jsou devítky. K číslům se přidávají ještě písmena – A, B a C, popřipadá ještě plus. Takže 9A je lehčí než 9A+, pak následuje 9B a 9B+. Nejtěžší cesta je momentálně 9C. Obtížnost určuje člověk, který tu cestu jako první vyleze – v tomhle případě jsem to byl já. ☺

A teď pro představu – těžká cesta asi znamená, že skála není úplně rovná. Zkusil bys popsat, co dělá výstupy těžkými?

Těžká cesta nemusí vypadat zrovna jako cesta Silence. Ta je 60 stupňů převislá. Pro představu: 0 stupňů by byla vertikální rovná stěna a 90 stupňů by byl strop. Tohle je takový čtyřicet pět metrů dlouhý skoro strop. ☺ Aby ten výstup byl těžký, nemusí být ve skále mikroskopické chyty. Skála může být natolik převislá, že i relativně velký chyt je pocitově malý nebo špatný. Ale těžká cesta může být klidně i desetimetrová a dokonale vertikální, tedy kolmá, jako zeď do mu.

Při lezení vypadáš skoro jako pavouk. Čím to vlastně je, že jsi jeden z nejlepších lezců na světě?

(směje se) Lezení je samozřejmě silový sport. Je potřeba mít sílu v rukou, v prstech – bez toho to nejde. Ale to, co mě posouvá dál, je

